

Voorwoord

Dit is geschreven vanuit mijn ervaringen. Ieder mens heeft zijn of haar eigen waarheid. Niemand ziet de wereld door dezelfde ogen. Niemand, ook niet binnen hetzelfde gezin, maakt precies dezelfde dingen mee. Het heeft te maken met jouw rol binnen het gezin. Ben je de oudste, de jongste of middelste of ben je misschien enig kind? Het heeft te maken met aanleg voor psychische kwetsbaarheid, hooggevoelighed en of je introvert of extravert bent. Ik vergeet vast een boel, maar er zijn nog veel meer dingen die invloed hebben op hoe jij de wereld ziet en ervaart. Het maakt jou en mij uniek. Het maakt ook dat iedereen situaties op een andere manier aanpakt. Door wat je hebt gezien en hebt ervaren. Dit is mijn verhaal en hoe ik het in mijn leven heb gedaan en nog steeds doe. Ik probeer uit te leggen waarom ik dat op die manier doe en waar het vandaan komt. Zonder dat iemand hier schuld aan heeft.

Het intakegesprek (euthanasie) 2023

Daar zitten we dan. Eindelijk. Helemaal op de zevende verdieping van een hotel in Groningen, in een ruime kamer. Vanochtend ben ik al vroeg vertrokken. Samen met mijn begeleider ben ik hiernaartoe gereden. We hebben ons nog afgevraagd waarom dit gesprek in een hotel plaatsvindt. Het zal een goede reden hebben. Nu zitten wij met z'n tweeën tegenover psychiater Jet aan een enorme tafel. Jet heeft haar rode hakjes aan, ik herken ze. Gisteren heb ik haar op tv gezien. Daar vertelde zij over "euthanasie bij psychisch lijden". Ik ben blij dat ze dit doet. Het zou fijn zijn als het onderwerp 'euthanasie bij psychisch lijden' meer onder de aandacht komt, zodat het meer als optie kan worden gezien. Er is ook flinke tegenstand. Deze mensen vinden dat er voor iedereen passende behandeling en/of begeleiding moet komen. Zij vinden dat euthanasie geen uitweg moet zijn. Ik denk daar anders over. Zelf weet ik namelijk hoe het is om door psychische problemen ondraaglijk te lijden. De laatste jaren van mijn leven is het steeds extremer geworden en behandeling zie ik niet meer als optie. Eigenlijk net zoals iemand met een lichamelijke ziekte ongeneeslijk ziek kan zijn, kan dat ook door een psychische stoornis. Na een leven lang in strijd te zijn met het leven en met jezelf, kun je zo uitgeput zijn dat doodgaan de enige optie is om rust te vinden. Omdat de soort rust die je zoekt, in het leven niet te vinden gaat zijn. Dit is zo in mijn geval.

Om terug te komen op het gesprek: Jet werkt als psychiater bij het expertisecentrum euthanasie. Dit is ook de

reden waarom ik hier tegenover haar zit. Het heeft lang geduurd voordat alles rond was en ik uitgenodigd werd voor een intakegesprek. Meer dan twee jaar geleden heb ik mij aangemeld. Het heeft een tijdje *on hold* gestaan. Ik ben verhuisd naar een zorgboerderij en ik ben in behandeling gegaan bij een andere zorginstelling. Dit waren twee dingen die ik nog een kans moest geven. Het zou misschien nog wat verlichting kunnen geven in mijn leven. Nu heb ik dit al een jaar geprobeerd. Ook de jaren hiervoor heb ik bij verschillende zorgorganisaties de deur platgelopen.

Na dit jaar ben ik vastbesloten dat er voor mij nog maar één ding is dat voor verlichting kan zorgen. Het traject in gaan bij het expertisecentrum euthanasie. Om daarmee afscheid te gaan nemen van het leven en de mensen om mij heen, om vervolgens op een waardige manier te mogen gaan. Nu is het zover en mag ik uitleggen waarom er voor mij geen andere manier meer is. In dit gesprek geeft Jet me eindelijk de erkenning waar ik zo lang naar op zoek ben geweest. Ik mag het traject in en Jet twijfelt niet of ik in aanmerking kom voor euthanasie. Dat gaat er komen. Jet geeft mij ook een moeilijke mededeling. Er is een wachttijd van twee jaar voor ik een team toegewezen zou kunnen krijgen. Er zijn weinig psychiaters die euthanasie bij psychisch lijden uitvoeren. En de vraag is groot.